

[Duetoft]

København er et problem. Det vil vi gerne være med til at løse, og hr. Poul Nielson ved også, at jeg har været tilhænger af det i mange år. Vi er bare ikke helt sikre på, at det skal løses på denne måde, så det er nogle enkeltkommuner andre steder, der bliver ramt af det. Vi kunne godt forestille os, at Københavnsproblemet er så stort, at det burde være et skatteyderspørgsmål. Vi skal finde en løsning på det, og vi vil gerne drøfte i udvalget, om det ikke var rimeligere, at det var Danmark generelt, der var med til det. København er jo dog trods alt vores hovedstad, og vi skulle også gerne gøre lidt godt for byen; den har det ikke for godt i forvejen. Vi er ikke sikre på, denne model er den rigtige, men intentionerne i den del af forslaget er vi enige i.

EF-aspektet er der jo ingen der kan undre sig over gør et stort indtryk på mig, og jeg vil godt sige noget til hr. Riishøj, der bruger argumentet med, at de andre er i gang, så nu må vi også hellere komme i gang. Jeg vil hellere sige – med udgangspunkt i det spørgsmål 16, som Energiudvalget har fået, hvor man liner op alle de forskellige tiltag, der er rundt omkring i Europa: For mig ser de så forskellige ud, at der netop er en begrundelse i det spørgsmål og det svar for at lave den koordination. Jeg synes, det ser ud til, at der er meget stor forskel på, hvad man laver i Sverige, Norge, Schweiz osv. Og derfor synes jeg netop, der er behov for, at man taler sammen, og jeg mener også godt, man kunne bruge den mellempriode, som jeg talte om at erhvervslivet skulle have, til at indstille sig på, at der kommer en afgift. Det vil jo passe udmærket sammen, at man siger til erhvervslivet: Kære venner, den kommer. Og at man så i de 2-3 år, man har en overgangsordning, forhandler sig til rette internationalt.

Nu har jeg altså sagt, at vi, på papiret i al fald, er positive over for tanken, men vi mener, der er en del tekniske problemer i det, som vi naturligvis er nødt til at kigge på i udvalget. Men jeg er slet ikke så bekymret som så mange andre, for den brede dyne, der er i dansk energipolitik, som jeg tillod mig at tale om tidligere i dag, har selvfølgelig mange ulemper – hvad jeg også nævnte i første debat – men den har jo nu også den fordel, at jeg kunne da ikke forestille mig, at Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet ville gøre noget, som regeringen ikke var enig i her. For det ville jo være at bryde ind i

en dansk energipolitisk enighed, og det ville ikke være klædeligt, hvis man pludselig benyttede et alternativt flertal til at bryde en del af energipolitikken ned, når man nu normalt er så glad for den store, brede enighed.

Derfor er jeg helt overbevist om, at forslagsstillerne i forbindelse med B 52 vil gøre alt, hvad de kan, for at komme i en konstruktiv diskussion med regeringen, og dér er jeg også sikker på, at regeringen vil få nogen indflydelse, og dermed også, at nogle af de synspunkter, som jeg har givet udtryk for, vil blive fremmet. Så: Længe leve enigheden, i denne sammenhæng i al fald.

Til hr. Riishøj må jeg sige, at alle de positive ord, jeg har sagt om B 52, ikke kommer til at smitte af på SF's forslag. Det bryder vi os ikke meget om.

Den fg. formand (Helge Sander):

Ordføreren for forslagsstillerne vedrørende forslag til folketingsbeslutning nr. B 40 (om forureningsafgifter på kul- og svovldioxid med erhvervsmæssig og social kompensation), hr. Jes Lunde, har ordet.

Jes Lunde (SF):

Jeg vil starte med at glæde mig over, at der er et flertal i Folketinget for at skride til handling her og for at skride til handling nu i indeværende folketingssamling og ikke at vente på, hvad EF måske kan finde på ad åre; det er jo en lang proces: Kommissionen kommer med forslag, og så skal de i Ministerrådet, og så skal de her, og så skal de dér. Men der er et flertal for, at vi må skride til handling herhjemme nu. Det synes jeg er godt, fordi truslen om drivhuseffekten jo er ganske alarmerende, uanset hvad hr. Kim Behnke kan mene. Nu er han oven i købet gået fra salen, så emnet optager ham åbenbart heller ikke så meget.

Men der er jo vægtige rapporter fra FN's klimapanel, som siger os, at drivhuseffekten er noget, som skal tages aldeles alvorligt, noget, der kan betyde økologiske katastrofer på vores klode, hungersnød, oversvømmelser, hele lande sat under vand, hvis ikke vi gør noget ved det. Det, at man kan finde nogle enkeltstående eksperter – det kan man vel altid – gør ikke det store indtryk på os, når den helt voldsomme majoritet af eksperter samlet op af FN fra massevis af lande i fællesskab enigt konkluderer, at driv-